

Pénzfegyverkezés

2011 október 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az utóbbi évek és különösen az elmúlt hónapok sokszor már-már apokaliptikus hangulatú globális válságörvényei a pénzt minden eddig elképzelhetőnél fontosabb „f?szerepl?vé” avatták.

Érdeemes lenne tehát kicsit eltöprengeni azon, hogy mi is az a „valami”, ami – pontosabban a legtöbbször számára:

aminek hiánya – olyan brutálisan nyomult be az emberi létezés legintimebb terébe.

Elsőször azt kell rögzítenünk, hogy a pénz valójában „médium”, és arra szolgál, hogy közvetítse az emberi társadalmakban zajló, az idő folyamán egyre komplexebbé váló anyagi cserefolyamatokat. Ez azonban csak a pénz technikai, tárgyi felszíne. Az idő kezdetén a pénz ontológiai mélyszerkezetében valójában egy döntő fontosságú szakrális funkció lakozott. Ez arra szolgált, hogy segítségével szimbolikus megjeleníthető legyen a közösségnek az emberi teljesítményekre vonatkozó értékítélete. A tradicionalitás létmódjának szakrális pénze tehát azt tette mindenki számára egyértelművé, hogy aki rendelkezik vele, az olyan anyagi és/vagy szimbolikus teljesítményt nyújtott, amelyet a közösség ezzel a „jelvényel” kíván elismerni. Nem véletlen, hogy az első aranypénzekben is már ott volt a szakrális rend földi helytartójának, az uralkodónak a képmása, hogy így méltósággal ruházza fel azt, aki az uralkodó jelvényét felmutatja.

Vagyis ekkor még a pénzbe vetett teljes és feltétlen bizalom elválaszthatatlan volt a pénz fizikai testétől. Mindebből logikusan következett, hogy a pénz magántulajdona értelmezhetetlen volt, hiszen ez a közösség értékítéletének jelzésére szolgált, amely funkciót nem lehetett a közösségtől elvonni, elidegeníteni. A szakrális arisztokráciának újra és újra tanújelét kellett adnia annak, hogy méltán hordozza az uralkodó jelvényét, és ha méltatlanná vált, akkor akár felfüggesztésre is ítélték, vagyis a pénzvagyona mit sem ért többé, ha már nem volt képes arra a teljesítményre, amelyet a pénz mint közvetítő jelzett. Értelmezhetetlen volt a pénz magánfelhalmozása is, mert azt csak „Isten szerinti” célokra, vagyis a szakrális közösség épülésére lehetett felhasználni, amivel szemben semmiféle „magán” cél nem volt elképzelhető.

Hasonlóan értelmezhetetlen volt

a pénz kölcsönzése és a kamatszédés is. A kamat ugyanis maga a deszakralizált abszurditás, hiszen exponenciális növekedést feltételez, illetve provokál ki. Az így kieresztett kamat exponencialitása azonban az életet elpusztító rákos burjánzással azonos, és az erre irányuló törekvés szülte a profitot is.

Az immár nem szakrális létkonstrukció lényege, hogy bármilyen tevékenység „szabaddá” válik, így azok is, amelyek sokkal több kárt tesznek a létezésben, mint amennyi hasznot hoznak. Ezt a kollektív öngyilkosságot elrejtő aktus, amely lehetővé teszi, hogy térben és időben máshol halmozódjanak fel a hasznok és a károk (költségek), és a hamis értelmezési ketrecbe zárt alávettettekkel elhitetik, hogy ha „iparkodnak”, akkor majd nekik is jut a

haszonból, ha pedig mégsem, akkor ez kézenfekvő? bizonyíték arra, hogy nyomorúságukat csakis saját maguknak köszönhetik. Az Újtestamentum példázata arról, hogy Jézus korbáccsal űzi ki a templomból a pénzváltókat és a kereskedőket, arra utal, hogy a tradicionális szakralitás idővel minden emberi közösségben elveszítette az ellenőrzést a deszakralizálódó kereskedelmi- és pénz hatalom felett. Így jutunk el a 16. század kritikus elágazási pontjához, amikor a katolikus egyház maga állt a deszakralizációs pusztítás élére, amikor a búcsúcédulával létrehozta a „megbocsátásipari művek” bizniszét. Majd a már megghasított egyház másik ágán Kálvin, kényszerűséggel ugyan, de mégiscsak legitimálta az üzleti célú kamatszédést, és ezzel megnyílt az út, hogy a protestáns etika a „kapitalizmus szellemét” (Max Weber) kiszabadítsa a palackból.

Ezzel a folyamattal a pénz is radikálisan átalakult, és a deszakralizáció fegyverévé vált. Immár arra szolgál, hogy segítségével a teremtés inverze kialakuljon. Isten a semmiből teremt valmit, a kapitalizmus globális pénzhatalmi rendszere viszont a valamiből teremt semmit, „pénzt teremt” – ami azt jelenti, hogy megellegezi a jövő exponenciálisan növekvő profitjait.

Ezek azonban nemcsak a jelenben nem léteznek, hanem a jövőben sem fognak, mert a létezés a szakrális egyensúlyra épül, és nem a folyamatos exponenciális növekedésre. Az emberek egyre nagyobb részét tudják rávenni arra, hogy valóságos munkájukkal megszerzett megtakarításukat a tőzsdéken, befektetési alapokon keresztül a végzetesen hamis exponenciális delíriumban a kergetésére áldozzák. És amikor ezt a pénzt pontosan kiszámítható módon elvesztik, akkor a valós áldozataik válnak semmivé, addig felhalmozott vagyonuk pedig szimbolikus áron a rendszer hatalmi magjának hasznélvezőihez kerül. Magyarország, „hála” cinikus kollaboráns elitjeinek, a hétköznapi önjáratérésének kereteit jelentő valamennyi funkció felett így veszítette el az ellenőrzést.

A pénzügyi, banki, biztosítási, energetikai, hírközlési, távközlési, informatikai és médiaszolgáltatások, a közműhálózatok, a kereskedelem, az élelmiszer és gyógyszer elállító és forgalmazó rendszerek mind-mind idegen érdekeket szolgáló hálózatok kezében vannak, és bármikor szembefordíthatók a magyar társadalommal. A globális hatalmi rendszer pénzfegyverei most már létben fenyegetik a magyar társadalmat, így megmaradásunk egyetlen esélyét csak a teljes szembefordulás jelentheti.

Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló